

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπερη κα. α' Ἐστίας

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ζ' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὁδὸς Μουσῶν 11

Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταβίαν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ ἀδικοῦσαι καὶ αἱ ἀδικοῦμεναι. Συμπέρασμα. — Ὁ Καθρέπτης (ὑπὸ κ. Ἐλένης Γεωργιάδου). — Ἐντυπώσεις ταξείδου. Ἐκ Νεαπόλεως. — Τί γίνεται μὲ ἐν γιαούρτι (παραμυθί) ὑπὸ κ. Μαριάνθης Ἡλιοπούλου. — Τὸ μαρτύριον ἐνὸς συγγραφέως (ὑπὸ κ. Ἀθηνᾶς Μοντουόρη). — Πῶς γίνεται ἡ Αὐτοκράτειρα τῆς Κίνας. Γυναικεῖα δρᾶσις. — Ἀναγνώσματα καὶ βιβλία. — Ἀλληλογραφία. — Εἰδοποιήσεις. — Συνταγαί.

Αἱ ἀδικοῦσαι καὶ αἱ ἀδικοῦμεναι

(Εἰς ἀπάντησιν τῶν ἄρθρων τοῦ «Ριζοσπάστου» τῆς «Ἀκροπόλεως»)

ΣΤ'

Τὸ ἐπαιδευτικὸν σύστημα εἶνε σαθρὸν, εἶνε μωρὸν, εἶνε σεσηπὸς, εἶνε ἐτοιμόρροπον. Κατακρημνίσαστέ το, κατεδαφίσαστέ το. Ἰδρύσατε νέον, ἐπὶ ἐντελῶς νέων βάσεων. Γίνετε ἐκλεκτικοί, δίκαιοι, ἀμερόληπτοι, αὐστηροὶ καὶ πρὸ πάντων λογικοὶ καὶ πρακτικοί. Τὸ σχολεῖον ἄς ἀνταποκριθῆ εἰς τὰς νεωτέρας ἀνάγκας τῆς κοινωνίας, εἰς τὰς πολλαπλὰς ἀνάγκας τῆς γυναικῆς καὶ τῆς ἀδελφῆς καὶ τῆς συζύγου. Παρὰ τὰ γράμματα καὶ αἱ τέχναι καὶ ἡ οἰκιακὴ βιομηχανία, καὶ ὅλα τὰ εὐκόλα ἐπαγγέλματα, διὰ τὰ ὅποια δὲν ἀπαιτεῖται οὔτε μῦθον δύναμις, οὔτε γρῖνθον ἰσχυροί, οὔτε στήθη λάσι. Ἡ ἐπαγγελματικὴ, ἡ τεχνικὴ, ἡ οἰκοκυρικὴ μόρφωσις ἄς βαδίζῃ παρὰ τὴν πνευματικὴν. Καὶ μαγειρεύμα καὶ κοπτικὴ καὶ ραπτικὴ φορεμάτων καὶ καπέλλα καὶ ἄνθη καὶ πλαστικὴ καὶ διπλογραφία καὶ φωτογραφία, καὶ τηλεγραφικὴ καὶ τηλεφώνον. Ὅσαι ἐκ τῶν τεχνῶν αὐτῶν ἐκτελοῦνται κατ' οἶκον, ὑποβιάζουσι τὰς δαπάνας αὐτοῦ εἰς πενήντα τοῖς 100. Ὅσαι ἐκτελοῦνται ἐκτὸς τοῦ οἴκου, δίδουσι ἀναντιρρήτως διπλάσιον καὶ ἀσφαλέστερον εἰσόδημα ἀπὸ τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα.

Καὶ τότε διδάσκαλοι μόνον αἱ εὐφυεῖς, διὰ νὰ μὴ εἶπω αἱ μεγαλοφυεῖς, μόνον αἱ ἄριστα κατηρτισμένοι αἱ ἔχουσαι φυσικὴν κλίσιν πρὸς τὰ γράμματα, τὰ ζωηρὰ ἐκείνα πνεύματα, τὰ ὅποια εἰζεύρουσι νὰ ἐμβαθύνουσι καὶ εἰς τὴν ψυχὴν καὶ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ παιδιοῦ. Αἱ ὅποια ἐννοοῦσι τὸν σκοπὸν, ὃν ἐξυπηρετοῦν καὶ τὴν εὐθύνην, ἣν ἀπέναντι τῆς κοινωνίας καὶ τῆς πολιτείας ἀναλαμβάνουσι.

Τὸ πρῶτον ἐπαγγελματικὸν Σχολεῖον ἰδρύσαμεν ἤδη τέλος πάντων ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους. Ἀνταποκρίνεται εἰς πάσας τὰς ἀνάγκας τῆς μορφώσεως καλῆς οἰκοκυρίας καὶ καλῆς τεχνίτιδος καὶ καλῆς ἐπαγγελματίου. Ἀλλὰ ποῦ εἶνε κρυμμένη ἡ μέση τάξις ἐκείνη, ἡ ὅποια ἔχει ἀνάγκην νὰ μορφώσῃ τὰς θυγατέρας τῆς εἰς τοὺς δικφόρους κλάδους τῶν οἰκιακῶν καὶ ἐπαγγελματικῶν τεχνῶν; Ποῖαι ἔσπευσαν νὰ ἐγγραφῶσιν; Ἡ αἰ κόραι τῆς πλουσίας, τῆς ἀριστοκρατικῆς τάξεως, ἢ αἱ ἐργάτιδες; Ποῦ εἶνε οἱ πατέρες καὶ οἱ σύζυγοι, οἱ γκρινιάζοντες καὶ μεμψιμοιροῦντες διὰ τὴν ἀτελεῆ μόρφωσιν τῶν γυναικῶν καὶ τῶν κοριτσιῶν των; Ποῦ εἶνε οἱ ἀπελιζόμενοι, διότι πληρόνουσι τόσα εἰς τὴν μοδίστραν καὶ τόσα εἰς τὴν πιλέμπορον καὶ τόσα εἰς τὸ σιδέρωμα καὶ τόσα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ ἀναγκάζονται νὰ καμνοῦν χρέη καὶ νὰ ζοῦν ἐν τῷ μέσῳ τῶν οἰκογενειῶν των ὡς κολασμένοι ψυχαί; Διατί δὲν ὀλιγοστεύουσι τὰς ὥρας τοῦ ἀγγλικοῦ ἢ τοῦ γαλλικοῦ ἢ τοῦ γερμανικοῦ μαθήματος καὶ τὰς ὥρας αὐτὰς τῶν κοριτσιῶν των νὰ διαθέσουσι εἰς τὸ ἐπαγγελματικὸν σχολεῖον διὰ νὰ μάθουσι νὰ ράπτουσι τὰ φορέματά των καὶ νὰ κατασκευάζουσι τὰ καπέλλα των καὶ νὰ ὀδηγοῦν τὴν μαγειρίσσαν των καὶ νὰ σιδερόνουσι τὰ ὑποκάμισά των;

Ἡ α' Ἐνωσις τῶν Ἑλληνίδων ἔκχευε τὸ καθήκον τῆς ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ περισσότερον ἀπὸ ὅλους τοὺς κατὰ καιροὺς ὑπουργοὺς καὶ τμηματάρχας τῆς Παιδείας, οἱ ὅποιοι ἀφοῦ δὲν προέβησαν ἐπὶ τόσα τῶρα ἔτη εἰς ἴδρυσιν τοιούτου

σχολείου, ὄφειλαν τοῦλάχιστον νὰ τὸ ὑποστηρίζουν καὶ νὰ τὸ συνδράμουν, εἰθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης τῆς ἰδρύσεως του στιγμῆς. Διότι καὶ αἱ δημοδιδάσκαλοι, αἱ τόσον ἀδαεῖς πάσης γυναικείας τέχνης, ὄφειλαν ἐκεῖ νὰ τελειοποιῦνται, διὰ νὰ μεταδίδουν τὰς πρακτικὰς τῶν γνώσεις εἰς τὰ παιδιὰ τοῦ λαοῦ, τῶν ὁποίων τὴν ἐκπαίδευσιν αὐταὶ ἀναλαμβάνουν.

Ἄς ἐλπίσωμεν, ὅτι ἐὰν αὐτὸ δὲν ἔγεινεν χθές, θὰ γείνη ἴσως αὖριον.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ σχολεῖον λειτουργεῖ καὶ προετοιμάζει ἀθροῦδως καὶ τὴν κόρην τοῦ πλουτίου καὶ τὴν κόρην τοῦ ἐργάτου διὰ τὰς εὐθύναι, ἃς θὰ φέρουν εἰς τὸ μέλλον. Βαθμυδὸν καὶ κατ' ὀλίγον τὰ ἐπαγγελματικὰ θὰ πολλαπλασιασθῶν καὶ θὰ ἀποσπᾶσιν τὴν ἐργάτιδα ἀπὸ τὴν συγκεντρωτικὴν ἐργασίαν τοῦ ἐργοστασίου. Θὰ τὴν ἀποσπᾶσιν ἀπὸ τοὺς δρόμους, ὅπου περιφέρεται ἀπὸ τῆς οὐκατεστὸς μέχρι τῆς δεκατετραετοῦς ἡλικίας τῆς, ὅχι ὡς μαθητευομένη, ἀλλ' ὡς ὑπὲρ τῆς καὶ προμηθευτικῆς βιομηχανίας καὶ τοῦ ἐργοστασίου. Δὲν θὰ συγχρωτίζεται εἰς τὸ μέλλον αὕτη οὔτε μὲ τοὺς ἐμποροῦταλλήλους, οὔτε μὲ τοὺς μικροπωλητὰς, ἀλλ' οὔτε θὰ ὑπόκειται παιδί ἀκόμη, εἰς τοὺς κινδύνους εἰς οὓς ὑπόκειται περιφερομένη ἀπὸ οἰκίαις εἰς οἰκίαν, ὅπου μεταφέρει τὰ φορέματα τῶν κυριῶν. Δὲν θὰ καταναλίσκη τὴν ζωὴν τῆς, τὴν νεότητά τῆς, τὴν υἰεῖαν τῆς, νυκτερεύουσα μέχρι μεσονυκτίου, κακῶς τρεφομένη, κακῶς δικαιομένη, ἐλλειπέστατα καταρτιζομένη εἰς τὴν τέχνην τῆς, καὶ πλουτίζουσα διὰ τῶν κόπων τῆς ἔν καὶ μόνον ἄτομον.

Οὕτω τὸ σχολεῖον αὐτὸ θὰ καταστῆ ὁ πυρὴν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου θὰ ἐξαπλωθῆ ἡ γυναικεία ἐπαγγελματικὴ καὶ τεχνικὴ μύρφωσις εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν ἔσω καὶ τὴν ἔξω. Διότι ἤδη καὶ ἐκ Κύπρου καὶ ἐκ Σάμου καὶ ἐκ τῆς Μικρῆς Ἀσίας καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν προσήλθον μαθήτριά να καταρτισθῶν διὰ νὰ μεταδώσιν τὴν διδασκαλίαν τῶν γυναικείων αὐτῶν τεχνῶν εἰς τοὺς τόπους τῶν. Ἐπὶ τέλους καὶ ἡ πολιτεία θὰ συγκινηθῆ. Καὶ αὐτὴ θὰ συνεχίσῃ ὅ, τι ἡ ἰδιωτικὴ καὶ ἡ τῶν σωματείων πρωτοβουλία ἤρχεισε.

Τοιοῦτοτρόπως ἡ οἰκογένεια θὰ ἀνακητήσῃ τὴν οἰκοδόμησιν τῆς τὴν δεξιάν καὶ τὴν βιομηχανίαν τοῦ οἴκου, τοῦ ὁποίου αἱ δαπάναι θὰ κατέλθουν εἰς τὸ ἥμισυ. Ἀπαράλλακτα ὅπως εἰς τὴν Γερμανίαν καὶ τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν, ὅπου ἀνὰ ἑκατοντάδας λειτουργοῦν τὰ οἰκοκυρικὰ καὶ ἐπαγγελματικὰ σχολεῖα, εἰς τὰ ὅποια φριτοῦν καὶ αἱ πριγκήπισσαι ἀκόμη. Ἡ πριγκήπισσα Σοφία καὶ αἱ ἀδελφαὶ τῆς ὄλαι ἐφοίτησαν εἰς τοιοῦτο σχολεῖον. Ἀφ' ἐτέρου τὸ ἐργοστάσιον δὲν θὰ εἶνε εἰς τὸ μέλλον τὸ μεγαθέριον, τὸ ὁποῖον καταβροχθίζει τὴν νεότητα καὶ μαρκίνει τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ὑπονομεῖ τὴν ἀγνότητα, καὶ τηρεῖ τὴν ἐργάτιδα δούλην ἄμισθον, δούλην ἀμαθῆ κατὰ τὰ καλλίτερα καὶ τὰ παραγωγικώτερα ἔτη τῆς νεότητός τῆς. Ἀλλὰ βαθμυδὸν καὶ κατ' ὀλίγον θὰ δημιουργηθῆ ἡ μικροβιομηχανία ἡ κατ' οἶκον, ἡ ὁποία θὰ ἐπαναφέρῃ τὴν κόρην εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μητρὸς, τὴν σύζυγον εἰς τὸ πλεῖρον τῶν τέκνων τῆς.

Κατανομὴ ἐργασίας. — Οἱ ἄνδρες ἔργα ἀνδρικότερα

Σιγὰ-σιγὰ καὶ οἱ ἔμποροι καὶ τὰ γραφεῖά μας καὶ ἡ δημοσία ὑπηρεσία θὰ ἀνοίξουν τὰς θύρας τῶν εἰς τὴν γυναικεία, ἡ ὁποία δὲν ἔχει οἰκογένειαν, εἰς τὴν γυναικεία, ἡ ὁποία ὄφειλε

νὰ ἀντικαταστήσῃ ἐν τῷ οἴκῳ τὸν μὴ ὑπάρχοντα πατέρα ἢ σύζυγον ἢ ἀδελφόν. Ὅπως ἀφ' ἐτέρου ἡ μεγалоφυῆς καὶ ἡ ἐπιστήμων θὰ κάμνη τὸν δρόμον τῆς καὶ θὰ τὸν ἀνοίγῃ καὶ διὰ τὰς ἄλλας εἰς τὰ αὐτὰ στάδια. Ἡ ἱατρὸς Ἀγγελικὴ Παναγιωτάτου, διαγωνισθεῖσα μετὰ τῶν ξένων ἱατρῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, διωρίσθη ἀπὸ πέρσι δημοτικὴ ἱατρὸς τῆς πόλεως. Ἐχει λαμπρὸν μισθόν, ἄμαξαν, οἰκίαν, τιμᾶται καὶ ὑπολήπεται ἀπὸ τὴν καλλιτέραν κοινῶν τῆς Ἀλεξανδρείας, δὲν παύεται ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς, ἐξησφάλισε τέλος καὶ παρὸν καὶ μέλλον ἐντιμον.

Ἄς μὴ μᾶς εἴπουν δὲ καὶ πάλιν τὸ στερεότυπον ἐκεῖνο. Καὶ οἱ ἄνδρες τί θὰ κάμουν; ἀφοῦ δὲν μᾶς τὸ λέγουν διὰ τὴν ἀγχοφύρον, ἀφοῦ δὲν μᾶς τὸ λέγουν διὰ τὴν γεωργόν. Ἄς μείνουν περισσότεροι εἰς τὰ χωρὶά τῶν καὶ ἃς καταβαίνου ὀλιγώτεροι εἰς τὰς πόλεις. Ἄς ἐπιδοθοῦν περισσότεροι εἰς τὴν γεωπονίαν, τῆς ὁποίας αἱ χέρσοι μας, αἱ ἀκαλλιέργητοι, τὴν ἔχουσιν ἀνάγκην. Ἄς ἐπιδοθοῦν εἰς τὴν βιομηχανίαν μας τὴν ἀνεκμετάλλετον. Ἄς ἐπιδοθοῦν εἰς τὴν ναυτιλίαν, τὴν μεγάλην μας ἄλλοτε δύναμιν καὶ τὸ μέγα μας καύχημα, ἡ ὁποία ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν μαρκαίνεται, θνήσκει. Αὐτοὶ μὲ τοὺς ἰσχυροὺς μῦς καὶ μὲ τὰς βαρεῖαις πυγμάς, ἃς γείνου ὀλιγώτερον τρυφηλοὶ, ὀλιγώτερον καθεστικοὶ, ὀλιγώτερον χαρτένιοι. Ἄς ἐπιδοθοῦν εἰς ἔργα ἀνδρικότερα ἀπὸ τὸν τηλεγράφον καὶ τὸ τηλεφώνον καὶ τὸ μέτρημα τῶν ταινιῶν καὶ τῶν δαντελλῶν. Θὰ κερδίσουν καὶ αὐτοὶ περισσότερον ὡς ἄτομα καὶ ὁ τόπος μας ὡς ἔθνος καὶ τὸ γένος τῶν ὡς γένος, καὶ ἡ φυλὴ μας ὡς φυλὴ.

Ἄλλως τε δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ ριφθοῦν ὄλαι αἱ γυναικείες εἰς τὰς ἐπιστήμας, διότι μόνον αἱ εὐφυεῖς θὰ εὐδοκίμησιν, συναγωνιζόμεναι μετὰ τῶν ἀνδρῶν. Ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας αὐτῆς εἶνε ὅτι κατόπιν δεκαετίαι, ἀφ' ἧς τὸ Πανεπιστήμιον ἤνιξε τὰς θύρας του εἰς τὴν γυναικεία, αἱ εἰς τοὺς καταλόγους του ἐγγραφεῖται δι' ὄλους τοὺς κλάδους τῶν ἐπιστημῶν καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν ὑπερβαίνου τὰς εἴκοσι. Εἴκοσι, ἀλλ' ἐκλεκταί, ἄρισται, τιμῆτασαι τὸ φθόνμας, τιμῶσαι τὴν ἐπιστήμην. Ἡ Ἑλληνίς εἶνε ἀρκετὰ εὐφυῆς, ὥστε νὰ ζυγίξῃ πρῶτον καλὰ τὰς δυνάμεις τῆς καὶ ἔπειτα νὰ ἀπορασίξῃ διὰ τὸ στάδιον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐκλέξῃ.

Ἄς μὴ μᾶς εἴπουν τί θὰ γείνη τὸ παιδί καὶ τί τὸ σπῆτι. Τὸ ζήτημα τὸ ἔλυσαν ἐμπράκτως καὶ αἱ Ἀμερικανίδες καὶ αἱ Ἀγγλίδες. Ἄλλως τε ἡ σωρεία τῶν ἀγάμων καὶ τῶν γεροντοκορῶν, αἱ ὁποῖαι σήμερον δὲν ἔχουν οὔτε παιδί, οὔτε σπῆτι, τότε θὰ ἐργασθοῦν καὶ αὐταί, θὰ δράσουν καὶ ἡ ζωὴ τῶν θὰ ἔχῃ σκοπὸν καὶ προορισμόν.

Αὐτὸ λοιπὸν πρέπει νὰ γίνεται καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ σιγὰ—σιγὰ. Βεβαίως ἡ ἐποχὴ μας εἶνε μεταβατικὴ, αἱ νέαι ἰδέαι εὐρίσκονται ἀκόμη ὑπὸ ζήλωσιν, δὲν ἐσωματωποιήθησαν, δὲν ἀπεκρυσταλλώθησαν ἀκόμη, δὲν ἔγεινεν ἔξεις.

Τὸ παλαιὸν καθεστῶς σαθρὸν, κλονισμένον, ἀφίνει κενὰ ἐδῶ, ρήγματα ἐκεῖ, ἀσχημάτως ἐπάνω, δυσμορφίας κάτω. Καὶ διὰ τοῦτο αὐτὴ ἡ ἀγωνία, αὐτὴ ἡ ἀνησυχία, αὐτὰ τὰ παταῖον αἱ γυναικείες καὶ τὰ παταῖον αἱ μητέρες καὶ τὰ παταῖαι ἡ πολυτέλεια καὶ τὰ παταῖον οἱ ἄνδρες.

Δὲν παταῖαι κανεῖς. Ἡ μάλλον παταῖομεν ὄλαι καὶ ὄλοι μας, παταῖαι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις μας, ἡ ὁποία προσκολλᾶται

εἰς τὰς συνηθείαις τῆς τῆς παλαιάς, ἐνῶ ὁ κόσμος ὀλονέν ἀναγενᾶται, ὄλο ἐν βραδίῃ, ὄλονέν προχωρεῖ. Εἶναι δυνατὴν νὰ εἴμεθα ὑγιεῖς, φέρομαι τὸν χειμῶνα τὸ φῶρεμα, τὸ ὁποῖον ἐφέραμεν τὸ θέρος; Ἀπαράλλακτα δὲν ἠμποροῦμεν νὰ ζῶμεν τώρα, ὡς ἔζων πρὸ ἑκατονταετίαις ἢ πρὸ δέκα αἰῶνων. Καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ εἴμεθα εὐπαροῦταστοι, φέρομαι μετὰ ξινὸν φῶρεμα καὶ ἐσώρομα ρυπαρὰ καὶ ὑποδήματα διάτρητα; Καὶ ὅμως αὐτὸ γίνεται μὲ τὴν ἐπίπλαστον μόρφωσιν μας, ἡ ὁποία δὲν συντελεῖ διόλου εἰς τὴν εὐεξίαν, οὔτε τῆς ψυχῆς, οὔτε τοῦ πνεύματος.

Ἄλλὰ μὲ ὅ, τι καὶ ἂν προφητεύῃ ὁ Σπένσερ καὶ οἱ μεγάλοι τοῦ κόσμου φιλόσοφοι, μὲ ὅταν καὶ ἂν ὁ ἄνδρας ἐκθηλυνεταὶ καὶ ἡ γυνὴ ἐξανδρίζεται, ἃς ἐλπίσωμεν καὶ ἃς εὐχηθῶμεν νὰ ἐπέλθῃ ἡ ἰσότης, ἀλλὰ νὰ τηρηθῆ πάντοτε ἡ ἀνομοιότης τῶν δύο φύλων. Τὸ ἐρμαφρόδιτον αὐτὸ ζεῦγος τοῦ μέλλοντος μοῦ φαίνεται ὀλίγον τερατώδες, καὶ μοῦ ἐνθυμίζει τοὺς χρόνους τῶν Ἀμαζόνων μὲ τὸν ἕνα μαστὸν καὶ μὲ τὸ ὄπλον ἐπὶ τῆς θέσεως τοῦ ἐτέρου.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι καὶ εἰς τὸ μέλλον τὸ γηραιὸν δένδρον μὲ τὸν γονδρὸν κορμὸν καὶ τοὺς μεγάλους κλάδους. Μόνον ἐπειδὴ τόσα τώρα ἔτη ἀπερροφᾶ μόνον τοῦ ὄλου τὸν χυμὸν τῆς γῆς ἤρχισαν αἱ ρίζαι του νὰ εἶναι ἀνίκανοι πρὸς ἀπορρόφησιν καὶ τὰ ἀγγεῖα τῆς λειτουργίας του νὰ χαλαροῦνται. Διὰ τοῦτο αἱ κορυφαὶ του ἀπεψιλώθησαν, τὸ στέλεχος του κενοῦται, τὰ φύλλα του πίπτουν, οἱ κλάδοι του γέρνουν πρὸς τὴν γῆν. Ἄλλ' ἡ φύσις μεγάλη καὶ γενναία προέβλεψε τὸ κακὸν καὶ παρὰ τὸ δένδρον τὸ ἰσχυρὸν εἶχε φυτεύσει ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς δημιουργίας ἐν ἄλλο μικρότερον καὶ τρυφερότερον. Σήμερον, ὅτε ὁ γίγας δὲν ἀπορροφᾶ ὄλου τὰς ἰκμάδας τῆς γῆς, καὶ ὄλας τὰς ἀκτίναις τοῦ ἡλίου, τὸ τρυφερὸν δένδρον ἐνδυναμοῦται, μεγαλάνει τοὺς πυκνοφύλλους κλάδους του, πολλαπλασιάζει τὰ ἄνθη του, δίδει ἀθρονωτέρους τοὺς καρπούς του. Καὶ ἀδελφικὰ ἐνγκαλιζέται τὸν γηραιὸν σύντροφόν του, καὶ τὸν στολίζει μὲ τὸ πράσινον φύλλωμά του, καὶ τὸν ἀρωματίζει μὲ τὰ εὐώδη μύρα τῶν ἀνθέων του καὶ ἀδελφώνει τοὺς καρπούς του μετὰ τῶν ἰδικῶν του καὶ φαίνεται μέγα ὡς ἐκεῖνος καὶ ἐκεῖνος ὠραῖος καὶ θαλπερὸς ὡς αὐτό. Καὶ οὕτω ἀληθῶς συμπλεγμένα καὶ συνευγεμένα καὶ τὰ δύο θάνταποκρίνωται ὁσημέραι τελειότερον καὶ εἰς τὸ ἰδεῶδες τοῦ δημιουργοῦ καὶ εἰς τὸν σκοπὸν τῆς δημιουργίας.

Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ

Ὁ καθρέπτης ὁμοιάζει πρὸς καλλιτέχνην, τοῦ ὁποίου ἡ τέχνη δὲν ἠμπορεῖ νὰ καθορισθῆ. Ἄλλ' εἶναι καλλιτέχνης, μὲ τὸν ὁποῖον οὐδεὶς ἄλλος ἠμπορεῖ νὰ συναγωνισθῆ, τὸσον τὸ ἔργον του εἶναι ἀνεπίδεκτον κριτικῆς. Καὶ εἶναι ὁ πλέον εὐνοούμενος, ὁ πλέον χαϊδευόμενος καλλιτέχνης τῆς ἀνθρωπότητος. Εἶναι πάντοτε εὐλακρῆς, ἀποδίδων πιστὴν τὴν φησιογνωμίαν, μὲ πάσας τὰς ἐναλλαγὰς τῆς ἐκφράσεως, μὲ πάντα τὰ αἰσθητάματα τῆς ψυχῆς.

Ἡ εἰκὼν τῶν ὁποίων μᾶς ζωγράφει, εἶναι ἡ ἀπόλυτος δικτύπωσις τῆς ἀνεμοιοτύπου, στιγμιαίως, ἀληθῶς, ἀλλ' ἐπάπειρον ἀνευεμένου. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀγαποῦν τὸν καθρέπτην καὶ ἐκεῖνος ἀκόμη εἰς τοὺς ὁποίους ὑπεθυμίζει τὴν ἀ-

σχημάτων τῶν, διότι συχνὰ εἶναι ὁ μόνος, ὁ ὁποῖος διαψεύδει τὴν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῶν περὶ τοῦτου κοινὴν γνώμην. Αἱ γυναικείαι ἀγαποῦν τὸν καθρέπτην, διότι χάρις εἰς τὸν εὐλακρῆ αὐτὸν σύμβουλον καὶ ὀδηγὸν διορθώνονται πολλαὶ τῶν ἀτέλειαι καὶ ἀναδεικνύονται πολὺ εὐμορφότεραι. Εἰς πᾶσαν στιγμὴν τῆς ζωῆς μας εἶναι ἐκεῖ παρών, πρόθυμος νὰ μᾶς εἴπῃ ἀληθείαι, νὰ μᾶς δώσῃ ὀδηγίαι, νὰ μᾶς συμβουλεύσῃ νὰ καλύψωμεν ἐλαττώματα. Ἀπόλυτος κύριος εἰς τὰ πολυπλοκώτερα προβλήματα τῆς αἰσθητικῆς, δημιουργεῖ τὸν σурμόν, τὸ τέκνον αὐτὸ τῆς ἀστασίας, τὸ ὁποῖον κάμνει, ὥστε μίαν γυναῖκα νὰ φαίνεται εὐμορφή ἢ ἀσχημὴ ἐν σχέσει πρὸς τὸ δέσιμον ἐνὸς φιάγγου, ἢ πρὸς τὴν τοποθέτησιν τῆς κόμης τῆς ὑψηλότερα ἢ χαμηλότερα

Ὡ! πόσα ἀνηλεῆ πράγματα ἠμπορεῖ νὰ μᾶς εἴπῃ ὁ καθρέπτης, χωρὶς νὰ ὑποπέσῃ εἰς τὴν δυσμένειάν μας. Ὁ ἄνθρωπος εὐχαριστεῖται πάντοτε νὰ θαυμάζῃ ἑαυτόν. Καὶ ὅταν δὲν εἶχεν ἀνακαλυφθῆ ὁ ὑδράργυρος καὶ τὸ κρύσταλλον, οἱ Ἀδωνίδες καὶ οἱ Νάρκισσοι τῶν χρόνων ἐκείνων ἐθαύμαζον τὰ κάλλη τῶν μέσων εἰς τὸ ἥσυχον νερὸν τῶν λιμνῶν.

Καὶ ἀφοῦ ὁ λόγος περὶ χρόνων ἀρχαιοτέρων, ἃς ὑπομνήσω μεν ἐδῶ ὅτι οἱ πρῶτοι καθρέπται ἦσαν δίσκοι μεταλλικοί, τῶν ὁποίων ἡ ἐπιφάνεια ἦτο τόσον στιλπνὴ, ὥστε νὰ φέυδαται τις νὰ κατοπτρίζεται ἐντὸς αὐτῶν. Οἱ μεταλοκοσμηταὶ τῆς ἀρχαιότητος, θαυμάσται πάντοτε τοῦ ὠραίου, ἐγλυφον συνεχῶς τὴν ὠραίαν εἰκὼνα τῆς ἐκ Κύπρου θεᾶς ἐπὶ τῶν δίσκων τούτων.

Ἐκτοτε οἱ καθρέπται ἐποικίλλον ἀπείρως μέχρι σήμερον, ὅτε ἐφθάσαμεν εἰς τὸν κρύσταλλον, τὸν ἠλειμμένον δι' ὑδράργυρου.

Ἡ ἀγάπη τῆς γυναικὸς εἰς τὸν καθρέπτην τῆς ἠδύνατο ἐπὶ τέλους νὰ συμβολοποιῆ ἀντὶ τῆς ἐπιπολαιότητος καὶ τῆς φιλαρσεκειᾶς, τὴν ἀγάπην τῆς πρὸς τὸν εὐλακρῆ τοῦτον φίλον καὶ σύμβουλον, τὴν ἀγάπην τῆς πρὸς τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς καὶ οὐδεμὴς δύναται νὰ ἀρνηθῆ εἰς τὸν καθρέπτην τῆς.

Ἐλένη Γεωργιάδου

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

Εἰς Νεάπολιν

Νερό, νερό, νερό! Δὲν ὑπάρχει βεβαίως τόπος εἰς τὴν ἐφήλιον, εἰς τὸν ὁποῖον τὸ νερὸ νὰ ὑμνῆται, νὰ ψάλλεται, νὰ ἐγκωμιάζεται τόσον ὅσον εἰς τὴν Νεάπολιν. Ἄλλὰ δὲν ὑπάρχει ἴσως καὶ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον τὰ νερά πάσης ποιότητος καὶ πάσης ιδιότητος νὰ εἶναι τόσον ἄρθονα καὶ τόσον ὠραῖα καὶ γευστικὰ καὶ υἰγιεινὰ, ὅσον ἐδῶ.

Ἀπὸ τὸ φυσικῶς παγωμένον καὶ διαυγέστατον νερὸν τοῦ Σερίνου, τὸ ὁποῖον, ἄρθρον, διοχετεύεται εἰς τὴν πόλιν καὶ ἀποπλύνει τοσούτους ρύπους καὶ παρασύρει τόσας ἐστίαις μολυσμάτων καὶ μετέβλε κατὰ τὰ τελευταῖα αὐτὰ ἔτη τὴν Νεάπολιν ἀπὸ τῆς κλασικῆς γῆς τῆς ρυπαρότητος εἰς πόλιν πολιτισμένων ἀνθρώπων· ἀπὸ τὸ νερὸν αὐτὸ μέχρι τῶν θειούχων καὶ ἀλκαλικῶν καὶ σιδηρούχων, τῶν ὁποίων αἱ ἱματικαὶ ιδιότητες ἐξάγονται ἀπὸ τὰς διαφόρους πωλητριάς, τὸ

νερόν βασιλεύει, κύριος και παράγων τῆς υγείας καὶ τῆς καθαριότητος καὶ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς προόδου τῶν Νεαπολιτανῶν.

Καὶ ὅμως οὐδεμία ἄλλη πόλις ὀλιγώτερον τῆς Νεαπόλεως ἔχει ἔδαφος κατάλληλον πρὸς παραγωγὴν ποσίου ὕδατος. Ἡφαιτειογενὴς ἡ γῆ τῆς καὶ οἱ περιτριγυρίζοντες αὐτὴν λόφοι καὶ τὰ βουνά, θὰ ἔδιδαν βεβαίως νερὰ μεταλλικὰ εἰς τοὺς πάσχοντες, ἀλλὰ ὄχι καὶ νερὰ διαυγῆ καὶ δροσερὰ καὶ εὐγεστά διὰ τοὺς υγείας, ἐὰν ὁ δῆμος δὲν ἔφερε τὸ νερόν αὐτὸ τοῦ Σερίνου, δαπανήσας περὶ τὰ ἑκατὸν, νομίζομεν, ἑκατομύρια φρ. διὰ τὴν διοχέτευσιν αὐτοῦ.

Εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὰς πλατείας, εἰς τοὺς σταθμούς, εἰς πᾶν βῆμα καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἔχετε ὡς ἐπωδὸν τὴν διαλάλησιν τοῦ νεροῦ τοῦ παγωμένου, τοῦ κρυσταλλίνου, τοῦ σιδηρούχου, ἢ τοῦ ἀλκαλικοῦ. Ἡ πτωχοτέρα τῶν γυναικῶν, μὲ τρεῖς στάμνες νερὸ καὶ ὀλίγα λεμόνια, δύναται νὰ κερδίσῃ τὴν ζωὴν τῆς οἰκογενείας τῆς. Ἄλλαι ἔγειναι πλούσιαι ἀπὸ τὸ νεροπώλημα αὐτό. Τόσον οἱ Νεαπολιτανοί, ὡς καὶ ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ἀγαποῦν καὶ πίνουν τὸ νερό.

Ἡ ἀγάπη αὐτὴ πρὸς τὸ νερό, ἡ ἀφθονία καὶ ἡ πλημμύρα νερῶν συντελεῖ ὄχι μόνον εἰς τὴν καθαριότητα τῆς πόλεως, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν καθαριότητα τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας καὶ μέχρι πρὸ ὀλίγων ἀεῶν δεκαετηρίδων εἶχαν πληρὴς διαζύγιον μὲ τὴν σωματικὴν καθαριότητα. Τώρα τὰ πράγματα ἤλλαξαν, καὶ πλὴν ὀλίγων ἐξαίρεσεων, ὁ λαὸς εἶναι μᾶλλον καθαρὸς, μᾶλλον εὐκταροῦσις, ἔχασε τὸ cachet ἐκεῖνο τῆς νεαπολιτανικῆς ἀτημελείας καὶ ἀπλυσχῆς, ἡ ὁποία ἐκουφόρησε τόσας χολερικές ἐπιδημίας καὶ ἐδεκάτισε τόσον πληθυσμὸν τῆς ὠραίας πόλεως τῆς Παρθενόπης.

Ὅ,τι ἔγεινε διὰ τοὺς κατοίκους κατὰ τὰ τελευταῖα αὐτὰ ἔτη, ἔγεινε ἐπίσης καὶ διὰ τὴν πόλιν ὅλην καὶ ἰδίως διὰ τὰς κατοικίας τῶν πτωχῶν. Οἱ δρομίσκοι οἱ σκοτεινοὶ καὶ οἱ ἀνήλιοι καὶ τὰ ὑψηλὰ καὶ ἐτοιμόρροπα οἰκίματα, τὰ ὁποῖα ἔφεραν πάντοτε ἀντηρημένας εἰς τοὺς ἐξώστους καὶ τὰ παράθυρα τῶν συστοιχίας ὄλας ρυπαρῶν κουρελιῶν, ἐξέλειπαν σχεδὸν πλέον, τοῦλάχιστον ἀπὸ τὰ κέντρα. Σήμερον ὅλον αὐτὸ τὸ διαμέρισμα τῆς πόλεως τῶν ἐνεκρίων τραγῶν καὶ τῶν σικωλοκοφωλεῶν, ὅλοι αὐτοὶ οἱ λαβύρινθοι ἀπὸ τὰ βόθη τῶν ὁποίων ἐξεπέμποντο σύννεφα ὄλα βρωμερῶν ἀναθημιάσεων, μετεβλήθησαν ὡς διὰ μαγείας εἰς ὠραίας καὶ πλατείας λεωφόρους, παρὰ τὰς ὁποίας τάσσονται μέγαρχα πολυτελῆ, ἀληθινὰ παλάτια καὶ διπλαῖ δεινροστοιχίαι καὶ καταστήματα πλούσια καὶ κομψὰ καὶ καλλιτεχνικῶς στολισμένα. Καὶ ἡ Νεάπολις μὲ τοὺς νέους τῆς αὐτοῦ ἐξωραϊσμοὺς μετεβλήθη εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ὠραιότερας μεγαλοπόλεις τοῦ κόσμου, περικλείουσα καὶ ἀνάκτορα παλαιὰ, καὶ θησαυροὺς τέχνης ἀτιμήτους, ἀλλὰ καὶ νέαν ἀρχιτεκτονικὴν καὶ ρυμοτόμησιν ὀδῶν, δι' ἣν κατὰ τὰ τελευταῖα δέκα ἔτη ἐδαπανήθησαν περὶ τὰ ἑκατὸν ἑκατομύρια φράγκων.

Ἐὰν τώρα λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν ὅτι τοὺς ὠραίους αὐτοὺς δρόμους καὶ τὰ ἀπέραντα βουλεβάρτα ζωογονεῖ καὶ ἐμψυχώνει ὁ ζωρότερος καὶ θορυβώδεστος λαὸς τοῦ κόσμου· ἐὰν φαντασθῇ τὸν θόρυβον καὶ τὰς φωνὰς καὶ τὰ ἄσματα καὶ τὴν κίνησιν καὶ τὰς χειρωνακίαις ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδίων· ἐὰν

εἰς αὐτὴν ὅλην τὴν πανήγυριν τῶν φωνῶν καὶ τῶν ἀσμάτων προσηθῇ ὡς κορωνὶς ὁ ὠραῖος οὐρανὸς καὶ ἡ γαλανὴ θάλασσα καὶ ὁ Βεζούβος ἀντίκρου καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι πρασινοστολισμένοι λόφοι, τότε ἔχει μίαν μίαν ἀμυδρὴν ἰδέαν τῆς ἀπολαύσεως, ἣν αἰσθάνεται ὁ ξένος εἰς τὸν παράδεισον αὐτόν. Καὶ ἔταν μάλιστα ὁ ξένος ἢ ἡ ξένη εἶναι ἐξ Ἑλλάδος καὶ ἔχη τὴν συνκίσθησιν ὅτι ἡ Νεάπολις εἶναι ὀλίγον πατρὶς τῆς, τότε αἰσθάνεται καὶ κάποιαν ὑπερηφάνειαν, διότι ἡ φυλὴ εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει ἐκουφόρησε καὶ ἐπότισε μὲ τὸ αἷμα τῆς τὸν λαὸν αὐτόν, ὁ ὁποῖος καὶ ἂν ἤθελε νὰ ἀρνηθῇ τὴν καταγωγὴν του, δὲν θὰ τὸ κατάρθωνε· τόσον ὁ τύπος τῆς φυσιογνωμίας ἔμεινε γνήσιος, καθαρὸς ἑλληνικός. Εἰς κάθε βῆμα, ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν μοῦ ἤρχετο ἡ διάθεσις νὰ χαιρετήσω τὴν γνωστὴν μου Ἀθηναίαν κυρίαν ἢ κύριον τάδε, τοῦ ὁποῖου ὁ Νεαπολιτανὸς Σωτῆρας εὐρίσκετο ἐνώπιόν μου.

Ἡ μόνη διαφορὰ εἶναι ὅτι ἡμεῖς μὲ τὴν ἐθιμοτυπίαν ἐγεινάμεν ψυχρότεροι, μᾶλλον ἐπιτηδευμένοι· ἐδεσμεύσαμεν τὴν φύσιν μας καὶ τὴν φωνὴν μας καὶ τὰ χεῖρά μας, διότι τὸ bon ton ἐπιβάλλει νὰ ὀμιλῶμεν σιγὰ, νὰ μὴ κάμνωμεν χειρωνακίαις, νὰ μὴ ἀφίνωμεν νὰ προδίδωμεν τὰ αἰσθηματὰ μας εὐκολα. Ἐπειτα ἡμεῖς ἐγεινάμεν, — πῶς νὰ εἶπω — στεγνότεροι, ἢ φύσιν μας ἀπελεπτήθη, ἐγεινάμεν πλέον ζηροὶ· πρᾶγμα τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἀποδοθῇ καὶ εἰς τὴν ἐπιρροὴν τῆς ἀτμοσφαιρικής, καὶ εἰς τὴν πενιχρότητα τῆς περιβαλλούσης ἡμᾶς φυτικῆς ζωῆς· καὶ εἰς τὸ πολὺ ζηρότερον κλίμα μας. Τὸ πολὺ λευκόν, τὸ ὁποῖον μᾶς περιβάλλει καὶ εἰς τὸ ὁποῖον κινουόμεθα καὶ ζῶμεν, νομίζει κανεὶς ὅτι ἤψυξε τὰ λευκὰ αἰμοσφαίρια μας καὶ διὰ τοῦτο μᾶς λείπει τὸ σφυγμὸς καὶ ἡ ζωὴ καὶ ἡ αὐτενέργεια καὶ ἡ εὐθυμία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸν χαρακτηρισμὸν τῶν μεσημβρινῶν λαῶν καὶ κατ' ἐξοχὴν τῶν ὀμορφύλων μας Νεαπολιτανῶν.

Ἡ θερμοαίμια τῶν αὐτῶν ἐκδηλοῦται ζωρὰ καὶ ἀκράτητος ὄχι μόνον εἰς τὴν εὐθυμίαν καὶ τὰ ἄσματα καὶ τὰς φωνὰς των, ὄχι εἰς τὴν ρητορικὴν τῶν σχηματικῶν των, ἢ ὁποία μεταβάλλει τοὺς δρόμους καὶ τὰς πλατείας των εἰς κέντρα δαιμονιώντων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ψυχικὰ των πάθη καὶ ἰδίως εἰς τὸν ἔρωτα.

Ἐὰν ὁ ἔρωτος μισοτρελλαίην τοὺς ἡσύχους ἀνθρώπους, τοὺς Νεαπολιτανούς τοὺς κάμνει ἐξω φρενῶν. Μία παράδοσις ἀναφέρει ὅτι κάποιος Νεαπολιτανὸς ἔκοψε τὸ χεῖρ του, διότι τὸ χεῖρ αὐτοῦ εἶχε σφίγγει περιπαθῶς χεῖρ ἄλλης γυναικός, παρὰ ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἠγάπα. Ἐγὼ πιστεύω ὅτι δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ κόψῃ καὶ τὴν γλῶσσάν του — καὶ ὁ Θεὸς εἰξεύρει, τί στοιχίζει αὐτὸ εἰς τὰ λαλίστατα αὐτὰ τῶν ὄντων — ἐὰν δὲν κατάρθωνε νὰ πείρῃ διὰ λόγων περὶ τοῦ ἔρωτός του ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ. Καὶ ἐφ' ὅσον αἱ ἀρωτηθῆσαι αὐταὶ χειρῶν καὶ γλωσσῶν ἔχουν τάσεις αὐτοκτονικὰς, τὸ τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀκίνδυνον. Ἄλλ' ὁ Νεαπολιτανὸς τὸ μαχαίρι του ἀκονίζει πολὺ συχνὰ καὶ εἰς βέρος τοῦ ἀντικειμένου τῆς λατρείας του. Ἀλλοίμονον εἰς τὴν ἀπιστον, ἢ ὁποία θὰ ἐλησμονεῖ ὅτι ὀφείλει πίστιν καὶ σταθερότητα αἰωνίαν εἰς ἐκείνον. Ἐὰν ἀνήκῃ εἰς τὰς κατωτέρας τάξεις, ἀναμφιβόλως θὰ μαχαίρωθῃ εἰς τὸ πρόσωπον καὶ θὰ φέρῃ ἐνῶσα ζῆ, εἴτε ἐκείνου γείνη σύζυγος, εἴτε ἄλλου, τὸ σημεῖον αὐτοῦ τῆς προδοσίας καὶ ἀπιστίας τῆς. Τὸ εἰξεύρει, τὸ

περιμένει καὶ λαμβάνει πάντα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα. Ἄλλ' ὅταν τὸν ἀποφεύγῃ, ὅταν ὁ προσβληθεὶς ἀδυνατῇ νὰ τὴν συναντήσῃ που, τότε τὴν πληγώνει διὰ χεῖρὸς τρίτου, διὰ χεῖρὸς, ἢν ἀκροβοιπλήρῃ. Ἴδου τί σοῦ στέλλει ὁ φίλος σου, λέγει ὁ ἐντολοδόχος, καταφέρων τραῦμα ἐπὶ τῆς παρειᾶς ἢ τοῦ λαμποῦ ἢ τοῦ μετώπου τῆς δυστυχούς. Πολὺ συχνὰ ἡ τραυματιζομένη εἶναι ἀθήα. Καὶ τότε μετὰ τὴν δίκην, καθ' ἣν ἡ παθοῦσα προσέρχεται ὡς συνήγορος, δικαιολογοῦσα τὸν δράστην καὶ ἀποδίδουσα τὴν πρᾶξιν του εἰς ἰδικὴν τῆς παρεκτροπὴν, καὶ μετὰ τὴν ἀπότισιν τῆς ποινῆς, νυμφεύονται καὶ ζοῦν εὐτυχεῖς.

Καὶ οὕτω ὁ γάμος μὲ τὰς νέας συγκινήσεις του καὶ τὰς νέας χαράς, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ φύσημα τοῦ ψυχροῦ ἀέρος, τὸ ὁποῖον τὸν συνοδεύει, θέτει τέρμα εἰς τὸ τυφλὸν καὶ παράφορον πάθος τῆς ζηλοτυπίας, τοῦ ἀχωρίστου αὐτοῦ δρομῶν τοῦ ἔρωτος, ὁ ὁποῖος τόσον συχνὰ ἐκεῖ ὀδηγεῖ εἰς τὸ κἀτεργον μὲ διὰ βίου δεσμῆ.

ΛΑΓΟΥΣ ΜΕ ΠΙΤΡΑΧΗΛΙΑ

(Παραμύθη)

Ἦτο μίαν φορὰν μίαν κόρη χωρική, ἣτις ὀνομάζετο Μαρία καὶ ἦτο πολὺ πτωχή. Ἐσκέφθη λοιπόν: Καλὰ θὰ ἔκαμναι νὰ ἐπήγαυα εἰς τὸν παππᾶ τοῦ χωριοῦ νὰ τοῦ ζητήσω νὰ μοῦ δώσῃ κανένα γιουρτί. Ὅταν μοῦ τὸ δώσῃ θὰ τὸ πάω εἰς τὴν πόλιν καὶ θὰ τὸ πωλήσω.

Πηγαίνει εἰς τὸν παππᾶ, καὶ ὁ παππᾶς πράγματι τῆς δίδει ἕνα γιουρτί. Ἀπὸ τὸ πῆρε τὸ ἔχωσε μέσῃ εἰς ἕνα βεδούρι καὶ τὸ ἔβλεπεν εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς. Εἰς τὸν δρόμον σκέπτεται: Τώρα θὰ ὑπάγω εἰς τὴν πόλιν, θὰ πωλήσω τὸ γιουρτί καὶ θὰ πάρω 20 λεπτά· μὲ αὐτὰ θὰ ἀγοράσω δύο αὐγά· αὐτὰ τὰ δύο αὐγά θὰ τὰ βάλω στὴν κλωσά καὶ θὰ μοῦ βγοῦν δύο κοτόπουλια, ὕστερα αὐτὰ τὰ δύο κοτοπούλια θὰ τὰ μεγαλώσω καὶ θὰ τὰ κάμω δύο ὠραῖες καὶ παχιές, παχιές ὄρνιθες. Ἀπὸ θὰ εἶνε πλέον μεγάλες, θὰ τὰς πωλήσω καὶ θὰ ἀγοράσω ἕνα ἀρνάκι. Ὑστερα τὸ ἀρνάκι θὰ μοῦ κάμῃ δύο μικρὰ ἀρνάκια, θὰ τὰ κάμω ὁμορφὰ-ὁμορφὰ καὶ παχουλά-παχουλά. Ὑστερα θ' ἀγοράσω ἕνα μοσχάκι, αὐτὸ τὸ μοσχάκι θὰ μεγαλώσῃ θὰ τὸ πωλήσω καὶ θ' ἀγοράσω δύο ἀκόμη. Ἀμα αὐτὰ τὰ δύο μοσχάκια μεγαλώσω, θὰ τὰ πωλήσω καὶ θὰ κάμω ἕνα ὠραῖο σπιτάκι. Αὐτὸ τὸ σπιτάκι θὰ ἔχη μὴν ὠραῖα ταρατσούλα, θὰ κάθημαι ἐκεῖ, καὶ ὁ κόσμος ποῦ θὰ περᾷ θὰ μοῦ λέγῃ — Κυρία Μαρία . . . . — Καὶ, θέλουσα νὰ ὑποκλιθῇ, ὅπως ὁ κόσμος θὰ ἔκαμναι, ὅταν θὰ τὴν ἔβλεπε, τὸ γιουρτί πέφτει καὶ χύνεται εἰς τὴν μέση τοῦ δρόμου.

Μαριάνθη Ἡλιοπούλου.

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Κατὰ τὸ 1875 διηγωνίσθη δι' ἕν βραβεῖον τῆς Ἀκαδημίας μὲ τὸ μυθιστόρημά μου ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν: *Amour fatal*. Ἀλλὰ εἰς τί χρησιμεῖ νὰ σᾶς σημειώσω τὸν τίτλον; Ἀναμφιβόλως σᾶς εἶναι ἄγνωστος, ἐπειδὴ ὁ μεγαλύτερος ἀριθμὸς τῶν ἀντιτύπων εὐρίσκεται ἀκόμη εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον

καὶ τὸ ἔργον ἀπερρίθη καμψηρεῖ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου, ὡς μὴ ἔχον τὴν παραμικρὰν ἀξίαν. Καὶ ἐντούτοις ὀφείλω εἰς τὸ ἔργον μου αὐτὸ τὸ φιλολογικόν, ὅτι ἔγεινε γελοῦς μίαν φορὰν εἰς τὴν ζωὴν μου. Θέλω νὰ ἐλπίζω ὅτι ὑπῆρξεν ἡ μόνη. Ἀλλὰς τε ἰδὸν ἡ ἱστορία.

Ἡμῖν νέος μόλις εἴκοσιν ἐτῶν καὶ χωρὶς πείρα, διότι εἶχα τὴν ἀπλοικότητα νὰ ἐκδώσω ἕν μυθιστόρημα δι' ἐξόδων μου. Ἀπὸ τὸ μυθιστόρημά μου αὐτὸ ἐπωλήθησαν μόνον τρία ἀντίτυπα. Ἐν τούτοις μία γρατὰ θεία μου, ἣτις ἐγνώριζε τὰ φιλόδοξα μου σχέδια μου μοῦ εἶχεν εἶπει:

Ἀνεψίε μου, γνωρίζω ἕνα ἀκαδημαϊκὸν τὸν διάσημον Ζ... Πήγαίνε του ἐν ἕκ τῶν ἀντιτύπων σου μὲ μίαν ἀφιέρωσιν. Θὰ τοῦ ὀμιλήσω, ἐπειδὴ τὸν συναντᾷ πολὺ συχνὰ εἰς τὸν κόσμον.

Τὴν ἐπαύριον τὸ πρωί, τὸ βιβλίον μου ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ διασήμου Ζ... ὁ ὁποῖος ἀπέθανεν ἔκτοτε, ἀλλὰ, ὡς θὰ ἴδῃτε, ὁ θάνατός του δὲν προήλθεν ἐκ τῆς ἀναγκώσεως τοῦ βιβλίου μου. Τὸ θέρος ἤρχετο καὶ ἀνεχώρησα διὰ τὴν Bourgogne, ὅπου ἐπεθύμουν νὰ ἀναπνεύσω τὸν ἀέρα τῆς γενεθλίου μου γῆς.

Εἰς τὸν σιδηρόδρομον μὲ ἀνέμενον ἡ γλυυτέρη καὶ ἡ μόνη ἱκανοποίησις, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐπροξένησεν ἡ φιλολογία. Ὑπῆρξε δυστυχῶς βραχεῖς διαρκείας· ἀλλὰ δὲν σημαίνει. Αὐτὴν ἀκόμη τὴν στιγμὴν δὲν δύναμαι, χωρὶς κάποιαν συγκίνησιν, νὰ ἐπαναφέρω εἰς τὴν μνήμην μου τὴν ἀδολον αὐτὴν καὶ δραπέτιδα ἀνάμνησιν τῆς νεότητος. Ἡμεθα τρεῖς εἰς τὸ βραγύονιον, ἐγὼ, εἰς κύριος ἕως ἐξήντα ἐτῶν, κοντὸς καὶ κατακόκκινος καὶ ἡ νέα, ἣτις τὸν συνώδευσεν ἡ κόρη του ἀναμφιβόλως. Ἦτο ὠραιοτάτη καὶ χαριστάτη. Ἀλλὰ δὲν διηύθηκα ἐπ' αὐτῆς τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὰ περίεργα βλέμματά μου, ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ βιβλίου, τὸ ὁποῖον ἀνεγίνωσκον. Ἐν βιβλίον μὲ κάλυμμα χρώματος τριανταφυλλί, τὸ ὁποῖον θὰ διέκρινα καὶ εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς μιλίου. Δίκαιε Θεέ! Ἦτο τὸ βιβλίον μου! Τίς δὲν αἰσθάνεται εὐχαρίστησιν νὰ βλέπῃ τὸ ὄνομά του νὰ ἀκτινοβολῇ εἰς μίαν βιτρίναν μεταξὺ τοῦ Ὀκταβίου Feuillet καὶ τοῦ Balzak; Ἀλλὰ νὰ βλέπῃς νὰ ἀναγινώσκουσι! Ὅποια ἡδονή! τὴν ὁποίαν δὲν ἠσθάνθη παρὰ μίαν φορὰν εἰς τὴν ζωὴν μου· ναι, ἀλλοίμονον! μίαν μόνην φορὰν.

— Καὶ λοιπόν, ἐσκεπτόμην μὲ τὸν ἑαυτόν μου, θαυμάζων τὴν γείτονά μου. Λοιπόν, ἀγαπητὸν πλάσμα, εὐλογημένον τοῦ οὐρανοῦ, ἠγόρασες τὸ βιβλίον μου!

Καὶ ἡ συγκίνησίς μου σὲ συγκινεῖ. Καὶ εἶναι ἡ σκέψις μου τὴν ὁποίαν σκέπτεσαι, καὶ αἱ λέξεις μου κινοῦν γλυκῶς τὰ ρόδινα χεῖλη σου, καὶ κάμνουν νὰ πάλλῃ τὸ στήθος σου. . .

Ἄλλ' ὅταν ἀνένευσά τὸ βλέμμα, εἶδον ὅτι ἡ γείτων μου δὲν ἐπαλλε, ἐρρογγάζιζεν. Ἀναμφιβόλως, — ἠναγκάσθη νὰ τὸ πιστεῦσω, — εἶχε σηκωθῇ πολὺ ἐνωρὶς διὰ νὰ εἶναι ἔτοιμος διὰ τὴν ἀναχώρησιν, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐκλείσθησαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον· ἡ σιγῶν τῆς ἢ ρόδινο ἐκλινε πρὸς τὸ στήθος τῆς, αἱ λεπτῶς γαντωμέναι χεῖρές τῆς παρέλυσαν. . . καὶ τὸ βιβλίον μου ἔπεσε κατὰ γῆς!

Δὲν ἐκινήθη· ὁ ὕπνος τῆς ἦτο σοβαρὸς καὶ διαρκής· ὕπνος οἰκογενειακός, ἄλλως τε ἀπὸ πολλῆς ὥρας ὁ πατήρ τῆς ἐκοιμήατο. Ἐσκυψά διὰ νὰ συνάξω τὸ βιβλίον. Ἀλλοίμονον! ὅταν σᾶς εἶπω ὅτι ἡ χαρὰ μου δὲν διήρκεσε πολὺ! Ὅχι· τὸ ἀντίτυπον δὲν εἶχεν ἀγορασθῇ, ἐπειδὴ ἐπὶ τῆς πρώτης σελί-

δος ανεκάλυπτα τὰς ἐξῆς γραμμάς, τὰς ὁποίας εἶχα γράψει ὁ ἴδιος.

«Πρὸς τὸν κύριον Ζ... (τῆς Γαλ. Ἀκαδημίας) Ἐπιτρέψατε, ἀγαπητὲ διδάσκαλε, ὅπως εἰς ἄγνωστος σὰς προσφέρῃ» κ. τ. λ.

Ἄλλὰ λοιπόν... Τὸ ἀποπληκτικὸν αὐτὸ ὑποκείμενον, τὸ ὅποιον ἐκοιμήτο ἐκεῖ, ἦτο, — ὦ χαρὰ! — ἦτο ὁ διάσημος Ζ... Καὶ εἶχε παρηκλήσει τὸ ἔργον μου, ἀφοῦ τὸ ἔφερε μαζὶ του εἰς τὸ ταξίδιον καὶ ἐσυμβούλευσεν ἕως καὶ τὴν ἀνάγνωσίν του εἰς τὸ τέκνον του ;

Τώρα ἔμενε νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς ἀνεπίστου αὐτῆς συναντήσεως. Εἶχα ἐξ ὧρας νὰ διέλθω μὲ τὸν ἀκαδημαϊκόν μου. Ἦτο περισσώτερον ἀπὸ ὅσον ἐχρειάζετο διὰ νὰ βεβαιῶ περὶ τῆς ψήφου του ἢν, κατὰ τὴν θεϊάν μου, θὰ παρηκολούθουν καὶ αἱ λοιπαὶ τῶν συ ἀδελφῶν του. Μοῦ ἐπετρέπετο μάλιστα νὰ μεταχειρισθῶ ὡς μεσάζον πρόσωπον τὴν κόρην του.

Φαντασθῆτε μίαν μελαγχροινὴν μὲ χεῖλη κοράλινα μέ... ἀλλὰ αὐτὴν τὴν στιγμήν δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐρωτηθῶ, ἐπρόκειτο περὶ τοῦ βιβλίου μου. Διὰ τὰ λοιπὰ, ἐβλέπαμεν ἀργότερα. Δυστυχισμένον βιβλίον ! Τὰ φύλλα του δὲν εἶχαν ἀκόμη κοπῆ καὶ ἐν τὰ πράγματα δὲν ἤρχοντο οὕτω, θὰ εἶχαν τὴν τύχην νὰ μὴ κοποῦν ποτέ. Καὶ μὴ ἔχων τίποτε καλλίτερον νὰ κάμω, ἐξήγαγα ἀπὸ τοῦ θλακίου μου τὸ μαχαϊριδίον μου καὶ ἤρχισα νὰ χωρίζω τὰς σελίδας. Ὁ θόρυβος αὐτός, τοῦ κοπτομένου χάρτου ἀφύπνισε τὴν γείτονά μου, ἣτις ἐφάνη ὡς παραξενευθεῖσα διὰ τὴν ἐνασχόλησίν μου.

— Κύριε... ἤρχισε, τείνουσα τὴν χεῖρα διὰ νὰ λάβῃ τὸ κτῆμά της.

— Δεσποινίς, ἀπήντησα, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σὰς ἀπαλλάξω ἀπὸ ἓνα κόπον. Εἶναι ὑπόθεσις πέντε λεπτῶν.

Μὲ νῦχαρίστησε μὲ ἓν μειδιάμα, τὸ ὅποιον μοῦ ἀπεκάλυψεν ἐξαισίου; ὀδόντας. Εἶδα ὅτι μὲ περητῆρι μὲ κάποιον εὐχαρίστησιν, πιθανῶς δὲν ἀπήρεσκα. Ἦτο ἡ στιγμή νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ προκείμενον. Ἐξηκολούθησα : Ἐχω ἄλλως τε καὶ δικαίωματα.

— Δικαίωματα ; ἐπανελάθεν ἀνοίγουσα τοὺς μεγάλους της ὀφθαλμούς.

— Θεέ μου ! καί. Ἐπειδὴ, ἐν θέλετε νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ παρυσιασθῶ ὁ ἴδιος, εἶμαι ὁ συγγραφεὺς, ὁ ταπεινὸς καὶ ἀφανὴς τοῦ βιβλίου τούτου.

Ἐλαβε τὸ βιβλίον καὶ ἀνέγνωσε μετὰ περιεργείας τὸ ψευδώνυμον, τὸ ὅποιον ἦτο γραμμένον ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου. Ἀπερίσκεπτον παιδίον ! εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἀναγινώσκῃ τοὺς ἀτυχεῖς μου ἔρωτας, χωρὶς νὰ ἐνοχληθῆ νὰ μάθῃ ποῖος τοὺς εἶχε γράψει.

— Λοιπόν, κύριε εἴθε συγγραφεὺς ;

— Ἐχω αὐτὴν τὴν τιμὴν, δεσποινίς, ἐπειδὴ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι οὕτω τὸ θεωρεῖτε σεις· θὰ γνωρίζετε βεβαίως τοὺς περισσοτέρους τῶν συγγραφέων τῆς ἐποχῆς ;

— Ἐρχονται μερικοὶ εἰς τὸ σπίτι, ἀλλὰ γέροντες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

— Ἀναμφιβόλως, ἀναγινώσκετε πολὺ ;

— Ὅχι πολὺ. Τὸ καλοκαίρι εἰς τὴν ἐξοχὴν, τὸν χειμῶνα εἰς τὸ Παρίσι· δὲν ἔχω καιρόν.

Διὰ νεύματος ἔδειξα ὅτι τὸ πρᾶγμα μοὶ ἐφάνετο φυσικόν.

Εἰς τὴν ἡλικίαν της, μὲ τὴν καλλονὴν της, τὴν χάριν της θὰ ἦτο περιζήτητος. Ἐπειτα μὴ λησμονῶν τὴν ὑπόθεσιν; ἦτις μὲ ἐνδιέφερε, ἠρώτησα.

— Νομίζετε ὅτι ὁ κύριος πατήρ σας θὰ μοῦ κάμῃ τὴν τιμὴν νὰ ρίψῃ μὴ ματὶ εἰς τὸ ταπεινόν μου αὐτὸ δοκίμιον ;

— Δὲν εἶναι πατήρ μου, εἶναι θεός μου· τὸν γνωρίζετε ;

— Ἐξ ἀκοῆς, βεβαίως καί. Ὅποιος ἀξίος ἄνθρωπος !

— Δυστυχῶς ἐξηκολούθησεν, ὁμιλοῦσα σιγανώτερα, γηράσκει, καὶ γηράσκουσι γρήγορα οἱ μετερχόμενοι τὸ ἐπάγγελμα τὸ.

— Ἴδου τί εἶναι· νὰ εἶναι κανεὶς μεγάλος ἄνθρωπος.

Ἄλλὰ θὰ ἀναπαυθῆ τώρα. Πηγαίνετε εἰς τὴν ἐξοχὴν ἀναμφιβόλως ;

— Ἐὰν νομίζετε ὅτι ἡ ζωὴ τῆς ἐξοχῆς ξεκουράζει!... Εἰς τὴν Βουργόννην τὰ γεύματα δὲν μὰς λείπουν.

— Ἄ ! ἀνέκραξα, πηγαίνετε εἰς Βουργόννην !

— Ναί, κύριε, εἰς τὸ Champriev.

— Εἰς τῆς δουκίσσης ; Ὅχι μείνετε ἐκεῖ πολὺ ;

— Ὅλην τὴν ἀνοιξίαν. Γνωρίζετε τὸ μέρος ;

— Κάποτε ἐπεσκέφθην τὴν θαυμασίαν αὐτὴν ἔπαυλιν.

Ἄλλὰ τί θὰ εἶπητε, δεσποινίς, ἐὰν μὲ ἐβλέπατε νὰ φθάω μίαν ἀπ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας ;

Ἐξεπλάγη καὶ μὲ παρετήρησεν, ὡς θέλουσα, νὰ βεβαιωθῆ, ἐὰν δὲν ἠττειζόμην.

— Ὅχι τὸ κάμω διὰ νὰ μάθω ; ἰ σκέπτεσθε περὶ τοῦ βιβλίου μου, καὶ ἂν εἶχετε τὴν καλωσύνην μετὰ τὴν ἀνάγνωσίν του νὰ εἶπητε τίποτε καλὸν εἰς τὸν θεόν σας.

Ἐξεχύθη εἰς γέλωτα κρυστάλλινον, διαβολεμένον, θεῖον ! Θεέ μου πόσον ἦτο ὠραία !

— Ἀστεύεσθε, εἶπε· βεβαίως δὲν θὰ ἔλθητε δι' ἐμέ ;

— Ὅχι δι' ἐσᾶς ; καὶ διατί λοιπόν ;

Κατόπιν ἔλαβον τὸ θάρρος νὰ τὴν ἐρωτήσω πῶς ὀνομάζεται Felicie Legerot, μοῦ ἀπάντησε χαριεῖτατα.

— Ὁ κύριος θεός σας δὲν εἶναι ἀδελφός τοῦ κυρίου πατρός σας, παρετήρησα, ἐπειδὴ δὲν φέρετε τὸ ἴδιον ὄνομα.

Εἰς τὸν τρίτον σταθμὸν εἶχα τὴν τιμὴν νὰ τὴν ὀδηγήσω εἰς τὸ buffet, ἐπειδὴ ὁ ἀκαδημαϊκὸς ὑπέφερε φοβερὰ, ὡς ἔλεγεν ἀπὸ ἡμικρανίαν καὶ ἀπεποιεῖτο νὰ κατέλθῃ. Τί λαμπρὸς ἄνθρωπος ! Ἐπεριποιήθη τὴν ἀνεψιάν του μετὰ τῆς αὐτῆς προθυμίας, μεθ' ἧς θὰ ἐπεριποιούμην βασιλίσσαν.

Ἐπὶ τέλους ὁ θεός ἐξύπνησεν. Ἄλλὰ διὰ λόγους, τοὺς ὁποίους ἠγνόουν τότε, ἡ ἀνεψιὰ του ἠρνήθη νὰ μὲ παρουσιάσῃ ἐπισήμως. Ἄλλ' αὐτὸς ὁ Ζ... εἶχε ὕψος ἀνθρώπου ἀπλουστάτου καὶ ἐφάνετο περιφρονῶν τὰς βλακώδεις ἐθιμοτυπίας· τὸν ἐπλησίασα λοιπόν τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐσταμάτα τὸ τραῖνον.

— Κύριε, τῶ εἶπον, ὄφειλον νὰ σεβασθῶ τὴν ἡσυλίαν. Ἀρήσατέ με μόνον νὰ σὰς βεβαιώσω περὶ τῆς μεγάλης μου ἐπιθυμίας νὰ σὰς ἴδω ἐντὸς ὀλίγου εἰς τῆς δουκίσσης καὶ νὰ σὰς ζητήσω μίαν μεγάλην χάριν.

Ἐφάνη ὅτι ἐξεπλάγη, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ κοπιᾶσῃ πολὺ διὰ νὰ ἐνοήσῃ.

Κύριε, μοῦ εἶπε, μὲ ὕψος ἀρκετὰ οἰκεῖον. Ἐὰν πρόκειται περὶ τίνος πράγματος τῆς ἐιδικότητός μου, δύνασθε νὰ εἴθε ἦσυχος.

Καὶ ἀντηλλάξαμεν θερμότητην χειραψίαν. Μὴ θέλετε νὰ μάθῃτε πῶς κατώρθωσα νὰ εἰσαχθῶ καὶ νὰ γείνω δεκτός παρὰ τῆ δουκίσσης, τὴν ἐπομένην ἐβδομάδα. Ἄλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἀπογοήτευσίς μου, ὅτε προχωρῶν εἰς τὴν τράπεζαν δὲν εἶδον οὔτε τὴν Felicie, οὔτε τὸν τὸν θεόν της μετὰ τῶν λοιπῶν προσκεκλημένων !

— Ὁ σοφός σας φίλος Ζ... σὰς ἐγκατέλειψε τόσοσιν ταχέως κυρία ; εἶχον ἐλπίσει νὰ τὸν συναντήσω ἐδῶ.

— Δὲν ἦλθεν ἐφέτος. Τὸν γνωρίζετε ;

— Τόσον, ὅσον νὰ λάβω τὸ θάρρος νὰ τοῦ προσφέρω ἓνα τὸμον ἐκ τοῦ . . .

— Ναί ! ἐνθουμούμαι ! εἴθε συγγραφεὺς Κύριε. Ὁ φίλος μας Ζ... μοῦ εἶχε δανείσει τὸ βιβλίον σας, συνιστῶν μοι αὐτὸ ὡς ἔργον ἐνὸς πατριώτου μου. Τὸ ἀνέγνωσα, εἶναι χαριεῖστατον. «Εὐγενὴς γυνή. Ὁ Θεός νὰ τὴν συγχωρήσῃ διὰ τὸ ψεῦδος αὐτό !

— Πῶς ἐπέμειν, ὁ κ. Ζ... δὲν ἦλθε; ἐταξείδευσα μαζὶ του πρὸ ἡμερῶν. Ἦρχετο ἐδῶ μετὰ τῆς ἀνεψιᾶς του.

— Τῆς ἀνεψιᾶς του ;

— Μά ! καί, κυρία δουκίσσα. Σὰς ἀγαπᾷ πολὺ. Ἀξιολάτρευτον πλάσμα καὶ πολὺ ὅπως πρέπει.

— Ἡ ἀνεψιὰ τοῦ Ζ... ! Γνωρίζετε τὸ ὄνομά της ;

— Δεσποινίς Felicie Legerot.

Ἡ δουκίσσα μὲ κατεκερυνοβόλησε δι' ἐνὸς βλέμματός της. Ὁ δούξ ἐφάνη ἐκπλαγείς καὶ μὲ ἐκύτταξε μὲ τὸ ἄκρον τοῦ ὀφθαλμοῦ μὲ ὕψος περίεργον. Ἐνῶ συγχρόνως παρετήρουν μηχανικῶς τὸν maitre d'hôtel τοποθετημένον ἀπέναντί μου.

Βαθεῖα σιγὴ ἐβασίλευε πρὸς στιγμήν, ἐπειτα ἤρχισαν νὰ ὁμιλοῦν περὶ ἄλλων πραγμάτων ἐπὶ τέλους. Ἦγον ἡ τελευταία δοκιμασία. Ἐπρότειναν εἰς μερικοὺς κληθεμένους, ἐλθόντας ἐκ Παρισίων, καὶ εἰς ἐμέ νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὴν ἔπαυλιν.

Ἐνῶ καθιχρόμεθα εἰς τὰ μαγειρεῖα εἰζεύρετε ποῖον συνήνησα εἰς τοὺς ἀπερᾶντους διαδρομούς; Εἰζεύρετε ποῖον διέκρινον μὲ σκούρον λευκόν καὶ μὲ ἐμπροσθῆλαν καὶ χιτωνίσκον λευκόν καὶ πλησίον τῶν πελωρίων φούρων ; Ἀπλουστάτα τὸν ἀκαδημαϊκόν Ζ... Χονδρότερον καὶ περισσώτερον ἐρυθρὸν ἀπὸ ὅτι ἦτο εἰς τὸ βαγόνι, ἀλλὰ μὴ κοιμώμενον αὐτὴν τὴν στιγμήν, ἐπειδὴ κατεγίνετο ψῆ·ων ἐπὶ τῆς σούβλας διάφορα πούλερικὰ διὰ τὸ δεῖπνον.

Καὶ εἰζεύρετε ποῖον ἀκόμη εἶδον εἰσερχομένην ἀπὸ μίαν θύραν, μὲ σκουφῆταν λευκὴν καὶ κρατοῦσαν εἰς τὴν χεῖρα μέγιστον δεχεῖον πλήρες θερμοῦ ὕδατος ; Ὡ θεέ μου ! τὴν Felicie Legerot, αὐτὴν τὴν ἴδιαν, ἣτις ἦτο ἡ θαλαμηπόλος τῆς δουκίσσης.

Ἡ ἄγνωστος αὐτῆ, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχα προσφέρει πρόγευμα εἰς τὸν σταθμὸν καὶ τῆς ὁποίας εἶχον σπῆγξει περιπέθεστατα τὰς χεῖρας. Νέου συγγραφεῖς ! ἰδοῦτί ἀπογίνονται τὰ ἔργα σας, ὅταν τὰ προσφέρετε εἰς μεγάλα ὑποκείμενα.

Φαίνεται ὅτι θὰ εἶχαμεν ὕψος πολὺ ἀστεῖον ἢ Felicie καὶ ἐγώ, ὅταν ἀνεγνωρίσθημεν, ἐπειδὴ ἡ δουκίσσα δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῆ, καὶ μὲ ὄλην τὴν ἀξιοπρέπειαν ἠναγκάσθη νὰ σταματήσῃ διὰ νὰ γελάσῃ.

Παρήλθον δέκα ἔτη ἀπ' ὅτου μοι συνέβη αὐτὴ ἡ ἱστορία, καὶ ἔκτοτε δὲν μὲ ἐπικνεῖδον πλέον τὴν ἐξοχὴν μας, οὔτε τὸ χωρίον μας.

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν) Ἀθηνᾶ Μοντουόρη

ΠΩΣ ΕΚΛΕΓΟΥΝ ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ ΤΗΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑΝ

Εἰς πρόφῃν ὑπουργός Ἄγγλος, ὅστις κατοικεῖ εἰς τὸ Παρίσι, εἶχε γράψῃ ἓν πολὺ ἐνδιαφέρον ἄρθρον περὶ τοῦ πῶς γίνονται αἱ αὐτοκράτειρα ἐν Κίνα. Ἐφέτος, συμπληροῦνται δέκα

ἔτη ἀφ' οὗ ἐξελέγη ἡ τελευταία αὐτοκράτειρα διὰ διαγωνισμοῦ, εἰς τὸν ὅποιον ἔλαβον μέρος ἀπειράριθμοι δεσποινίδες, αἵτινες εἶχαν τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως διαφιλονεικῆσιν τόσοσιν ὑψηλὴν ἀξίωσιν. Τὰ προσόντα αὐτὰ εἶναι τὰ ἐξῆ : Πρέπει νὰ εἶναι ἐκ τῶν πρώτων οἰκογενειῶν τῆς αὐτοκρατορίας δηλ. ἐκ τοῦ γένους τοῦ Μαντζού. Κατόπιν γίνονται πολλοὶ-πολλοὶ ἐπιθεωρήσεις καὶ οὕτω ὁ ἀριθμὸς τῶν διαγωνισθησομένων ἐλαττοῦται ἐπαισθητῶς. Κατὰ τὸν τελευταῖον διαγωνισμὸν, καίτοι παρουσιάσθησαν ἀπειράριθμοι, μετὰ δύο ἐπιθεωρήσεις ἔμειναν μόνον τριάκοντα καὶ μίαι ὑποψήφιοι, αἱ ἔχουσαι τὸ δικίωμα ὅπως λάβωσι μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν. Ἐντὸς κλειστῶν ἀμυξῶν στέλλονται εἰς τὰ ἀνάκτορα τὴν προίκαν πολὺ ἐνωρίς. Προτρέπεται πρὸς αὐτὰς ἐκλεκτὴν πρόγευμα, ὅπως ξεκουρασθῶν ἐκ τοῦ νυκτερινοῦ τῶν ταξιδίου, καὶ κατόπιν γίνονται δεκταὶ παρὰ τῆς σεβαστῆς, ἀλλὰ φρικτῆς Μεγαλειότητος, τῆς μητρὸς τοῦ αὐτοκράτορος, ἣτις καὶ πάλιν τὰς ἐπιθεωρεῖ ἀνὰ τέσσαρας ἢ ἀνὰ πέντε Ἡ Μεγαλειότης της φέρει ἐπὶ τῆς εὐκαιρίας αὐτῆς ἓν φόρεμα κίτρινον μετξωτὸν μὲ περιόρμιον ἐκ μαύρου βελούδου. Ἐκάττη ἐξ αὐτῶν κρατεῖ εἰς τὴν χεῖρα περγαμνὴν ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔχει γραφῆ τὸ ὄνομά της, ἡ ἡλικία της καὶ τὸ ὄνομα τῶν γονέων της, ἢν δίδει εἰς τὴν αὐτοκράτειραν, ἵσταμένη ἐνώπιόν της. Μετὰ τινὰς ἐρωτήσεις ἡ Μεγαλειότης της δηλοῖ τὴν κρίσιν της ἐπὶ τῶν διαγωνιζομένων. Ἐὰν δὲν εἶναι εὐνοϊκὴ, ἡ περγαμνὴ δίδεται εἰς τὸν παριστάμενον ἀξιωματικὸν τῆς τιμῆς, ὅστις καλεῖ ὀνομαστί τὴν ἀπορριφθεῖσαν καὶ τῆς δίδει ὡς δῶρον ἐν τόπῳ μεταξωτὸν ὕρασμα. Ἐκείνη μὲ τὸ μετξωτόν της ἐπιστρέφει διὰ βασιλικῆς ἀμύξης εἰς τὴν οἰκίαν της. Ἡ τρίτη αὐτῆς ἐπιθεωρήσεως κατεβίβασε κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκλογὴν, τὸν ἀριθμὸν τῶν διαγωνιζομένων εἰς δέκα πέντε μόνον, αἵτινες ἐκράτηθησαν εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἕως ὅτου εἰρηστέθη ἡ αὐτῆς Μεγαλειότης νὰ κάμῃ καὶ ἄλλην ἐπιθεωρήσιν ἐξ ἧς ἐξέλεξε τὴν νῦν σύζυγον τοῦ αὐτοκράτορος.

Ἡ βασιλομήτωρ αὐτοκράτειρα εἶναι ἡ διευθύνουσα τὸ χαρῆμιον, ἐπάγγελμα μεγάλης σπουδαιότητος, ἐπειδὴ τῆς δίδει ἀπόλυτον δικαιοδοσίαν ἐπὶ ὅλων τῶν ἰδιαιτέρων δωμάτων τοῦ αὐτοκράτορος. Καὶ τὸ δικαίωμα της τοῦτο τῆς παρέχει τὴν εὐκαιρίαν νὰ ὀμιλῇ περὶ ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, νὰ γνωρίζῃ προσωπικῶς πολλὰς σπουδαίας εὐρωπαϊκὰς ἐξοχότητας, νὰ πληροφορηθῆται περὶ ὅλων, νὰ ἔχη τὰς φωτογραφίας ὅλων τῶν μεγάλων πρωτοπικότητων τοῦ αἰῶνος καὶ τέλος νὰ μυηθῆ εἰς τὰ μυστήρια τῆς πολιτικῆς. Ἡ νῦν βασιλομήτωρ κατέστη οὕτω ἡ μεγαλειτέρα πολιτικὴ πρωτοπικότης τῆς χώρας, εἶναι δὲ, μεθ' ὅσα καὶ ἂν λέγουν κατ' αὐτῆς, γυνὴ μεγάλης εὐφυΐας. Ὁ Ἀμερικανὸς ναύαρχος Shepeldt τὸ 1882 τὴν ἔκρινε ὡς γυναῖκα ἀμωθῆ, ἰδιότροπον καὶ ἀνήθικον, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀρνηθῆ ὅτι ἦτο γυνὴ μεγάλης ἐνεργητικότητος καὶ μεγάλης εὐφυΐας. Ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας της ἐγένοντο πολλοὶ μεταρρυθμίσεις καὶ διατάξεις τινὲς, ὑπογραφεῖσαι παρ' αὐτῆς, ἠδύναντο νὰ τιμῆσιν τὴν εὐφυΐαν καὶ τὸν χαρακτῆρα ἐνὸς τῶν διασημοτέρων Εὐρωπαϊκῶν βασιλείων.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Μαθήματα κυριῶν. Ἦρχισαν καὶ πάλιν μετ' ἴσης ὡς καὶ πέρυσι ἐπιτυχίας τὰ φιλολογικὰ μαθήματα τῶν κυριῶν. Μετ' τὴν διαφορὰν ὅτι ἀντὶ τῆς αἰθούσης τοῦ Ἀρσακείου, εἰς τὴν ὅποian ἐδίδοντο τὸ παρελθὸν ἔτος, φέτος γίνονται εἰς τὴν αἰθούσαν τοῦ προτύπου Παρθεναγωγείου. Καὶ πάλιν ὁ γόης ρήτωρ κ. Λάμπρος συνεχίζει τὴν ἱστορίαν τῶν Ἀθηναίων τοῦ Μεσαίωνα καὶ ὁ κ. Παπαμάρκου ἐρμηνεύει μετὰ τῆς γνωστῆς του δεινότητος ἐκλεκτὰ τεμύχια τῶν ἀρχαίων συγγραφέων.

Εἰς τὸν Παρνασσὸν ἐπίσης τὰ φιλολογικὰ ἀναγνώσματα διαδέχεται τὸ ἓν τὸ ἄλλο καὶ κατὰ καλὴν συνήθειαν γίνονται τὴν ἑκτὴν ὥραν. Καὶ ἐδῶ ὁ κ. Λάμπρος ἔχει τὸ ρεκόρ, ἂν καὶ ὠραῖα πράγματα ἀνεγνώσθησαν καὶ παρ' ἄλλων καὶ τελευταῖον ὠραῖα μελέτη μετὰ φωνηίων προβολῶν περὶ ἑλληνικῆς τέχνης ἐν τῷ μουσεῖῳ τῆς Νεαπόλεως παρὰ τοῦ κ. Α. Φιλαδελφείως.

Καὶ βιβλία νέα ἄξια λόγου διὰ κυρίας ἐξεδόθησαν: Ἡ *Οἰκιακὴ Ὑγιεινὴ* τῆς ἱατροῦδος Μαρίας Καλαποθάκη, βιβλίον ἀναγκασιότατον διὰ πᾶσαν μητέρα οἰκογενεῖς, συντεταγμένον μετὰ πολλῆς σαφηνείας καὶ ἐπιστημονικῆς ἀκριβείας. Καὶ Πρῶτος ὁ Νικόλου, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Κωστῆ Παλαμᾶ ὠραῖον εἰκονογραφημένον ἀνάγνωσμα διὰ μαθητὰς καὶ μαθητρίδας. στεφανωμένον παρὰ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Ἐν αὐτῷ περιγράφεται ἡ ἀνατροφή καὶ ἡ ἐκπαίδευσις τοῦ παιδὸς καὶ ἐφήβου τῶν Ἀρχαίων Ἀθηναίων μετὰ χάριν καὶ γλαφυρότητα, ἣτις θὰ τέρψη καὶ τοὺς μεγάλους ἀκόμη ἀναγνώστας. Τὸ ἔργον ἐξέδωκεν ἡ Διὰπλασις τῶν Παίδων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Α. Μ. Πειραιᾶ. Ἀγγελία ἐλήφθη μετὰ δρ. 24. Μυρίας εὐχαριστίας. Ἡ παρουσίασις μετὰ μαῦρον φόρεμα, ἀλλ' ὄχι πένθιμον καὶ πῖλον ἐπίσης.—Κον Θ. Γ. Βάρναν. Ἐπιστολὴ σας μετὰ συναλλαγματικῆς ἐλήφθη. Ἀναμένον ἐπόλοιπον.—Δα Κ. Ε. Δ. Λαμίαν. Ἀποσταλὴν ἐδημοσίωσθη. Ἀντίτιμον συνδρομῆς καὶ ἡμερολογίου ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Βεβαίως τὸ ἡμερολόγιον θὰ εἶναι ἡριθμημένον, ἀφοῦ προεπληρώθη.—Καν Αἰ. Μ. Ἀθήνας. Δὲν ἐγράψαμεν ἡμεῖς διὰ τὰ καπέλλα τῶν κυριῶν εἰς τὸ θέατρον, διότι τὸ ζήτημα εἶναι ἐπουσιδῶδες. Ἐὰν δὲν φοροῦμεν καπέλλα θὰ ἡμποροῦμεν νὰ στολιζόμεν τὰς κεφαλὰς μας μετ' ἀνθη, ὡς γίνεται καὶ ἄλλοῦ. Καὶ μήπως τὰ καπέλλα τοῦ θεάτρου δὲν εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς μικραὶ ἀνοθεύματα; Ἐπειτα τί σημαίνει τὸ πῶς θὰ στολιζόμεν τὰς κεφαλὰς μας ἀπ' ἔξω. Εἰς τὸ περιεχόμενον νὰ προσέχωμεν.—Καν Β. Κ. Ἀγᾶ Δρ. 17 καὶ 40 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Τὰ ἡμερολόγια θὰ ἀποσταλοῦν ἅμα τῇ ἐκδόσει των.—Καν Τ. Ν. Βῦλον. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Συμμορφούμεθα ὀδηγίαις σας.—Δα Σ. Π. Πάτρας. Συνδρομὴ καὶ ἀντίτιμον ἡμερολογίου ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Π. Γ. Περαιτιῶν. Δρ. 11.20 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν Στέλλομεν.—Καν Ε. Μ. Λαμίαν. Ἐπιστολὴ σας μετ' ἀποδείξων καὶ δρ. 31.20 ἐλήφθη. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα.—Κον Μ. Κ. Κ. Ἀσμουῦν. Τὰ 24 φρ. δὲν ὑπάρχουν εἰς τὸ ἐδῶ ταχυδρομεῖον. Φροντίσατε.—Κον Στ. Β. Ἀλεξάνδρειαν. Ἐπιστολὴ σας καὶ φρ. 100 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Καν Εὐ. Κ. Πάτρας. Ἐπιστολὴ σας μετὰ χρημάτων ἐλήφθη. Χαίρω διότι τόσο ἀγαπᾶτε τὸ ἡμερολόγιόν μας.—Καν Αἰ. Γ. Δρ. Manchester. Εὐχαριστῶ ἀπειρώς δι' εὐγενῆ ὡς πάντοτε φροντίδα. Συμμορφούμεθα ὀδηγίαις σας.—Δ Α. Μ. Σᾶς εὐχαριστῶ θερμῶς. Ἐὰν ὅλαι αἱ συνδρομητρίαι μας σᾶς ἐμιμοῦντο ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀναγνωστριῶν μας θὰ εἶχε πενταπλασιασθῆ καὶ τὸ ἔργον μας τότε θὰ ἦτο πολὺ τελειότερον. Χρήματα ἐλήφθησαν. Φύλλα νέα καὶ ἡμερολόγια ἀποστέλλονται.—Δα Εἰ Ζ Καλάμας. Τὸ ἀποσταλὸν δημοσιεύεται εἰς τὸ ἡμερολόγιον. Συμμορφούμεθα ὀδηγίαις σας.—Δα Ἀγ. Π. Ἀλεξάνδρειαν. Δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐπιβαρυνθῆτε σεις, ἀλλ' οὔτε δέχομαι εὐχαριστῶ διὰ τὰς ὑπὲρ τῶν ἄρθρων μου κρίσεις σας.—Δα Τ. Χ. Ν. Κάρστον. Σᾶς εὐγνωμονῶ δι' ἐγγραφὴν 25 συνδρομητριῶν εἰς τὸ ἡμερολόγιον. Τὸ ἀντίτιμον ἐκ δρ. 30 ἐλήφθη Ἡ Ζωὴ ἐνὸς ἔτους ἐδόθη ἀμέσως εἰς τὸν κομιστήν. Καὶ πάλιν συγχαρητήρια διὰ ζῆλον καὶ εὐχαριστίας δι' ἀγάπην πρὸς τὸ ἔργον μου.—Κον Μ. Δ. Φ. Συγχάρομεν. Βεβαίως θὰ ἀποστέλλωμεν τὸ φύλλον, ὡς καὶ κατὰ τὸ παρελθόν.—Καν Στ. Σ. Σπάρτην. Ἀντίτιμον 11 ἡμερολογίων μετ' ἀγγελίας ἐλήφθη. Θερμοτάτας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα.—Δα Β. Κ. Πάτρας. Σᾶς εὐγνωμονῶ καὶ δι' ἐφημερίδα καὶ δι' ἡμερολόγια. Χρήματα ἐλήφθησαν. Συμμορφούμεθα ὀδηγίαις σας.—Καν Αἰ. Μ. Βενετίαν. Ὅσα σᾶς τὴν ἔσπελα, ἐν εἴχῃ.—Καν Ε. Γ. Βενταῦθα. Οὐδὲν νέον ὑπὸ τὸν ἥλιον. Πολὺ ὀλιγώτερον ἢ μόδα. Συμφωνῶ ὅτι εἶναι πολὺ ἄχαρις φέτος. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; Ἡμεῖς δυστυχῶς δὲν ἔχομεν ἀκόμη τόσον κύρος καλαισηθείας, ὥστε νὰ δημιουργοῦμεν ἰδικὰς μας.—Καν Μ. Κ. Ἀλεξάνδρειαν. Ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε.—Καν Ε. Τ. Α. Τήνον. Ἐνεγράφησαν ἐξ συνδρομητριῶν καὶ ἐλήφθη τὸ ἀντίτιμον. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα.—Καν Δ. Μ. Σύρον. Βεβαίως κόρη δεκαεξαετῆς ἡμπορεῖ νὰ

ὑπάγῃ εἰς τὸν κόσμον. Τί θὰ περιμένετε; νὰ ὑπανδρευθῆ πρώτον;—Δα Εὐ. Δ. Σύρον. Ἐλήφθησαν. Ἦτο πολὺ πολυμῆρον, διὰ νὰ μὴ εἶπω τι περισσώτερον.—Δας καὶ κ. Εὐ. Κ. Κορώνην. Π. Δ. Κ. καὶ Α. Μ. Ἰθάκην, Α. Ζ. Πειραιᾶ, Αἰ. Σπ. Βῦλον, Ε. Α. Μ. Κέρκυραν, Σ. Δ. Π. Πάτρας, Ε. Στ. Πειραιᾶ, Α. Α. Υ. Αἰγιαλόν Ἀντίτιμον ἡμερολογίου ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Εὐθὺς ὡς ἐκδοθῶν θ' ἵπσταλοῦν. Κον Στ. Δ. Τεργέστην. Ἐπιστολὴ σας μετὰ φρ. χρ. 45 ἐλήφθη. Θερμὴν εὐγνωμοσύνην δι' εὐγενῆ ὡς πάντοτε φροντίδα. Καν Εἰ. Θ. Αἰγίαν. Χαίρω διότι ἀπολαμβάνετε ὡς λέγετε, ὡς νὰ ἐταξιδεύετε ἡ ἴδια, καὶ μάλιστα χωρὶς ἔξοδα. Κον Δ. Χρ. Βελιγράδιον. Ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε. Φύλλα ἀποστέλλονται.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ",

ΕΤΟΣ ΙΑ' 1899

Μετὰ διακοπὴν ἐνὸς ἔτους τὸ ἡμερολόγιον τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» ἐκδίδεται καὶ πάλιν πλούσιον εἰς φιλολογικὴν ὕλην καὶ ὠραίας εἰκόνας καὶ πρακτικὰς ὀδηγίας καὶ ἀτελειώτους συμβουλὰς, ἀληθῆς σύντροφος πάσης γυναικὸς καὶ πάσης κόρης, ἀνὰ πᾶσαν τῆς ζωῆς της στιγμὴν.

Διαπρέπει ξένοι καὶ Ἕλληνίδες συγγραφεῖς δημοσιεύον ὠραίας καὶ πρωτοτύπους μελέτας των εἰς τὸ ἡμερολόγιον τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν». Εἰδικαὶ ἐπιστήμονες, ἄρθρα εἰδικὰ διὰ τὴν οἰκιακὴν ὑγιεινὴν καὶ τὴν Παιδαγωγίαν, Κυρίαί τοῦ κόσμου, πληθὺν μικρῶν μελετῶν τοῦ τόσοσιν δυσκόλου προβλήματος τῆς ζωῆς μετὰ τὰς ἐθιμοτυπίας, καὶ τὰς ἀπαιτήσεις, καὶ τὰς ὑποχρεώσεις καὶ τὰ καθήκοντα, τὰ ὅποια μᾶς ἐπιβάλλει. Καὶ καλαὶ οἰκοκυραὶ πληθὺν συμβουλῶν καὶ ὀδηγῶν πρακτικῶν καὶ συνταγῶν μαγειρικῆς πολυτίμων διὰ πᾶσαν οἰκοδέσποιναν.

Τὸ ἡμερολόγιον τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» θὰ εἶναι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἰκονογραφημένον, μετὰ τριάκοντα περίπου εἰκόνας γυναικῶν ἐπιφανῶν Ἕλληνίδων καὶ ξένων.

Τὸ ἡμερολόγιον θὰ φέρῃ καὶ πάλιν ἐξωφυλλον ἡριθμημένον καὶ θὰ δίδῃ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς λαχέτον εἰς πᾶσαν κυρίαν, ἣτις θὰ προπληρώσῃ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰθρίου.

Ὁ ἀ. ἀριθμὸς τιῦ λαχείου θὰ κερδίξῃ ἐν φόρεμα πολυτελές, ὁ β'. ἐν φόρεμα κοινόν, ὁ γ'. ἡμίσειαν δωδεκάδα μανδύλια μεταξωτὰ, ὁ δ'. ἐν καλλιτεχνικῶν ἀντικείμενον, καὶ ὁ ε'. ἐν λεύκωμα. Οἱ ἀμέσως δέκα ἐπόμενοι ἀνὰ μιαν ἔτησιον συνδρομῆν εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν» καὶ ἕτεροι δέκα τὴν «Ζωὴν ἐνὸς ἔτους», πεντακοσιοσέλιδον σύγγραμμ. τῆς κ. Κ. Παρρέν.

Τὸ ἡμερολόγιον θὰ τιμᾶται 1 δρ. διὰ τὰς Ἀθήνας, 1 καὶ 20 διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ 1 χρ. φρ. διὰ τὸ ἐξωτερικόν. Ἡ ἐγγράφουσα δέκα συνδρομητρίδας λαμβάνει ἐν ἀντίτιπον δωρεάν, ἡ ἐγγράφουσα εἴκοσι τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν» ἐπὶ ἐν ἔτος δωρεάν ἢ τὴν «Ζωὴν Ἐνὸς ἔτους».

Πᾶσα ἐπιστηρομένη ἀγγελία πρέπει νὰ συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου. Τὸ ἡμερολόγιον προπληρώνεται πάντοτε. Γίνονται δεκτὰ χαρτονομίσματα καὶ γραμμικτόσημα ξένων ἐθνῶν.

Νεαραὶ συνδρομητρίαι μας ἐπιθυμοῦν νὰ συνάψουν ἀλληλογραφίαν εἰς γαλλικὴν, Ἀγγλικὴν ἢ Γερμανικὴν γλῶσσαν μετ' ἄλλων δεσποινίδων. Ἡ τοιαύτη ἀλληλογραφία συντελεῖ εἰς τελειοποίησιν τῶν γραφουσῶν. Παρκακλοῦνται αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ ἀνταποκριθῶν εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην τῶν νεαρῶν ἀναγνωστριῶν μας νὰ τὸ δηλώσωσι πρὸς ἡμᾶς διὰ τὰ περαιτέρω.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ πιάνου, ἔχουσα ἀρίστως συστάσεις καὶ συνιστωμένη εἰδικώτερον καὶ παρ' ἡμῶν ζητεῖ παραδόσεις. Πληροφορία εἰς τὸ γραφεῖον μας.